

Arrest

nr. 57 584 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 30 juni 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 30.06.2010 door E., K. (...) geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde attesten blijkt dat de echtgenoot van betrokkene beschikt over twee uitkeringen in Marokko. Aangezien betrokkene nog steeds gehuwd is met haar echtgenoot en zij in Marokko samenwoonden, kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: betrokkene legt enkel een reisverzekering voor, geldig tot 31.12.2010.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: ondanks het feit dat betrokkene bewijzen van steun in het verleden van de referentiepersoon aan betrokkene voorlegt, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van inkomsten dat de referentiepersoon niet over een voldoende ruim inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt ook dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. Alhoewel de echtgenoot van de verzoekende partij in Marokko twee uitkeringen ontving, wijst ze erop dat ze voldoende bewijzen bijgebracht heeft waaruit blijkt dat haar Belgische zoon via Western Union op regelmatige basis geldsommen aan haar overmaakte. Dit dient te worden beschouwd als bewijs dat de verzoekende partij in haar land van herkomst onvermogen is. De verwerende partij diende te motiveren waarom deze stukken niet konden worden weerhouden als bewijs van de onvermogenheid van de verzoekende partij in Marokko. Voorts stelt de verzoekende partij dat het een algemeen bekend gegeven is dat het bedrag van deze uitkeringen in de Noord-Afrikaanse landen zeer laag ligt en in elk geval nauwelijks voldoende is om er een menswaardig bestaan te hebben. De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Ze wijst erop dat ze ter staving van haar ziektenkostenverzekering een reisverzekering neergelegd heeft. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze sinds 1 augustus 2010 aangesloten is bij de Bond Moyson Oost-Vlaanderen. Met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon stelt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met het gezinsinkomen. De verzoekende partij wijst erop dat haar schoondochter ook over een maandelijks inkomen beschikt en dat het gezin slechts één kind ten laste heeft. Tot slot benadrukt de verzoekende partij dat ze mede instaat voor de dagelijkse zorg en opvoeding van haar tien maanden oude kleinkind, die een hartpatiënt is. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat uit de voorgelegde attesten blijkt dat de echtgenoot van verzoekster beschikt over twee uitkeringen in Marokko waardoor verweerder van oordeel is dat verzoekster geenszins onvermogen is in het land van herkomst.

3.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat zij, ter staving van haar aanvraag, bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar Belgische zoon op regelmatige basis geldsommen via Western Union verzoekster in Marokko heeft overgemaakt.

Dat dit overmaken via Western Union van belangrijke geldsommen door haar zoon aan verzoekster wel degelijk als bewijs dient beschouwd te worden van verzoeksters onvermogenheid in haar land van herkomst.

Dat verweerder gehouden was rekening te houden met deze bewijsstukken en te motiveren waarom deze stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk onvermogen was in haar land van herkomst.

4.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht door verweerder ernstig worden geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

5.

Dat verzoekster in elk geval wil opmerken dat, zelfs indien haar echtgenoot in Marokko over twee uitkeringen zou beschikt hebben, het een algemeen gekend gegeven is dat het bedrag van deze uitkeringen in de Noord-Afrikaanse landen dermate klein is en in elk geval nauwelijks voldoende is om er een menswaardig bestaan te hebben (door verzoeksters zoon werd daarom haar bijkomende financiële steun vanuit België overgemaakt).

Dat verweerder opnieuw heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen alvorens een beslissing te nemen.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Zo wordt daarnaast verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat niet afdoende zou zijn aangetoond dat verzoekster over een ziektekostenverzekering beschikt die alle risico's in België dekt. Volgens verweerder legt verzoekster enkel een reisverzekering voor, geldig tot 31.12.2010.

7.

Verzoekster merkt op dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing volkomen onterecht stelt dat verzoekster niet over een ziektekostenverzekering beschikt die alle risico's in België dekt.

Immers verzoekster heeft ter staving van de ziektekostenverzekering een reisverzekering neergelegd afgesloten met "Maroc Assistance Nationale" dd. 21.04.2010 ter dekking van:

- Le transport médical

- Les soins médicaux et hospitaliers d'urgence dans les pays étrangers spécifiés au niveau des conditions générales, à l'étranger de 30.000 euros par bénéficiaire sur le territoire des pays de l'espace Schengen.

- Le rapatriement du bénéficiaire vers le Maroc.

Deze door verzoekster afgesloten reisverzekering geldt van 22.04.2010 tot 31.12.2010, zodat derhalve verzoekster wel degelijk over een geldige ziektekostenverzekering beschikt geldig tot 31.12.10.

Daarnaast zijn verzoekster en haar echtgenoot, de heer A. A. (...), sedert 1 augustus 2010 in het bezit van een SIS-kaart (cf. attest Bond Moyson Oost-Vlaanderen dd. 16.12.2010). Dat derhalve verzoekster voldoende heeft aangetoond in België over een ziektekostenverzekering te beschikken

8.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht door verweerder werden geschonden daar geenszins werd rekening gehouden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

9.

Dat tenslotte verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat "de referentiepersoon niet over een voldoende ruim inkomsten beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te

verzekeren, die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen.”

Dat verweerder evenwel heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeksters zoon.

Dat immers verzoeksterster zoon, de heer A. M. (...), gehuwd is met en samenwoont te Gent met mevrouw C. S. (...).

Dat zowel verzoeksters zoon als schoondochter over inkomsten beschikken.

Dat verzoeksters zoon over een maandelijks netto-loon van gemiddeld 1.034,26 € beschikt.

Dat verzoeksters schoondochter over een maandelijks inkomen van ongeveer 418,45 € x 2= 836,9 € beschikt.

Dat derhalve de totale gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan maandelijks bijna 2.000 € bedragen.

Dat verzoeksters zoon en schoondochter slechts één kind ten laste hebben (cf. Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister dd. 16.12.2010).

Dat derhalve met de volledige inkomsten van dit gezin dient rekening te worden gehouden, zodat deze wel degelijk voldoende zijn om de effectieve tenlasteneming van verzoekster (en haar echtgenoot) in België te verzekeren.

Dat derhalve verweerder geenszins kon stellen in de weigeringsbeslissing dat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Dat immers verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige gezinsinkomsten van verzoeksters zoon.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

10.

Dat verzoekster tenslotte wil benadrukken dat zij, inwonend bij Belgische zoon en schoondochter, instaat voor de dagelijkse zorg en opvoeding van hun 10 maanden oude kleinkind, hartpatiëntje, (vooral wanneer de moeder uit werken is of wegens haar hart-en longaandoening niet voor haar kindje kan zorgen).

11.

Dat, ter staving van haar intentie om zich zo snel mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, zij een verklaring van intake (Huis van het Nederlands Gent), een getuigschrift gevolgd cursus “Maatschappelijke Oriëntatie” en een aanbevelingsbrief van mevrouw C. E. (...), lesgever Nederlands, neerlegt.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. “(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de (materiële) motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde attesten blijkt dat de echtgenoot van betrokkene beschikt over twee uitkeringen in Marokko. Aangezien betrokkene nog steeds gehuwd is met haar echtgenoot en zij in Marokko samenwoonden, kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: betrokkene legt enkel een reisverzekering voor, geldig tot 31.12.2010.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: ondanks het feit dat betrokkene bewijzen van steun in het verleden van de referentiepersoon aan betrokkene voorlegt, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van inkomsten dat de referentiepersoon niet over een voldoende ruim inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd geweigerd.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van d ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag diende te worden geweigerd. De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat. In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek laat de verwerende partij nog het volgende gelden. Verzoekster kan vooreerst niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat het gegeven dat haar zoon haar geld heeft overgemaakt via Western Union, het bewijs zou inhouden van verzoekster haar onvermogenheid in haar land van herkomst. Evenmin kan verzoekster ernstig voorhouden dat het bedrag van de twee uitkeringen waarover zij beschikt in Marokko klein is om een menswaardig bestaan te hebben. De gemachtigde heeft geenszins op een kennelijk onredelijk wijze geoordeeld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoekster beperkt zich tot een herbeoordeling van de voorliggende gegevens, doch toont niet aan dat de beslissing overtreding inhoudt van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Dat verzoekster niet akkoord gaat met de feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, kan geen afbreuk doen aan de gemotiveerde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarin wordt besloten dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

"Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112,56 euro per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioenfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de

Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat zij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat 'Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij overeen pensioen beschikt in Oekraïne te ontkrachten.' (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn appreciatiebevoegdheid terecht heeft geoordeeld dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoekster op heden ten laste is van de referentiepersoon.

Immers, uit de voorgelegde bewijzen van inkomsten blijkt dat de referentiepersoon niet over een voldoende ruim inkomen beschikt om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldende Belgische integratie-inkomen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen hier geen afbreuk aan doen.

Desbetreffend laat de verwerende partij nog gelden dat zij geen enkel document heeft overgemaakt waaruit blijkt dat haar zoon over een gemiddeld netto-inkomen van 1.034,26 EUR zou beschikken.

Immers, uit de voorgelegde loonfiche's van ISS N.V. blijkt dat verzoeksters zoon in de maanden april, mei en juni 2010 een loon had van respectievelijk 635,44 EUR, 720,72 EUR en 561,30 EUR.

De gemachtigde heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond in het verleden en op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Zie ook R.v.V. nr. 38 366 van 9 februari 2010: "Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het inkomen van de moeder van verzoekster een invaliditeitsuitkering is van gemiddeld 715,70 euro per maand aangevuld met occasionele stortingen van haar zoon, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat deze gezinsinkomsten van de moeder niet voldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen en dat verzoekster bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De omstandigheid dat geen minimumbedrag wordt vermeld en dat de term "integratieinkomen" niet verder gepreciseerd wordt, doet geen afbreuk aan dit motief. Bovendien merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de bestreden beslissing de motieven van de motieven dient te vermelden (RvS 14 april 2006, nr. 157.584)".

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend in functie van haar zoon.

Zij dient dan ook te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis e.v. van de wet van 15.12.1980, en dient aldus aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Het al dan niet 'ten laste zijn' wordt uiteraard mede beoordeeld door na te gaan of verzoekster behoeftig was voor haar komst naar België en vóór haar aanvraag, en zij financiële steun genoot en ook nu nog geniet van de bloedverwant in functie van wie de aanvraag is ingediend.

Ook bij het indienen van haar aanvraag werd verzoekster er uitdrukkelijk op gewezen dat zij bewijzen van het ten laste zijn, diende voor te leggen:

"attest van onvermogen + bewijzen geen eigendom, bewijs stortingen in het verleden, bewijs inkomsten gevestigde, bewijs dat men niet ten laste is van het OCMW ziektekostenverzekering".

Evenwel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verwerende partij merkt voor zoveel als nodig nog op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van ten laste zijn van de Belgische onderdaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije

feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In casu heeft de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd.

Terwijl verzoekster haar beschouwingen dat de gemachtigde onterecht zou hebben geoordeeld dat zij niet over een ziektekostenverzekering zou beschikken, niet ernstig zijn.

Verzoekster kan niet ernstig verwijzen naar haar reisverzekering, geldig van 22.04.2010 tot 31.12.2010.

De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat verzoekster met deze reisverzekering niet afdoende heeft aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt.

Dat verzoekster op heden aanhaalt dat zij sedert 1.08.2010 zou aangesloten zijn bij de Bond Moyson, kan dienstig worden aangehaald.

Immers, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekster vermelde gegeven, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was dit gegeven niet gekend.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het enig middel van verzoekster kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen, omdat de verzoekende partij niet afdoende getoond heeft onvermogen te zijn in het land van herkomst daar uit de voorgelegde attesten blijkt dat haar echtgenoot over twee uitkeringen beschikt en omdat de verzoekende partij enkel een reisverzekering geldig tot 31 december 2010 voorlegt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Op 30 juni 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn aan. De verzoekende partij beroept zich bijgevolg op artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat als volgt luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

De verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar zoon in functie van wie zij haar aanvraag heeft ingediend. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet ten laste is omdat het inkomen van de persoon in functie van wie de aanvraag ingediend werd onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te nemen, omdat de verzoekende partij in Marokko twee uitkeringen ontvangt en omdat de verzoekende partij geen bewijs van een ziektekostenverzekering bijbrengt, maar enkel van een reisverzekering geldig tot 31 december 2010. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd: pensioenuitkering van 605,43 dirham, attest dat de echtgenoot van de verzoekende partij een driemaandelijks pensioenuitkering van 5805,06 dirham ontvangt, 8 afschriften van overschrijvingen van 200 euro via Western Union (éénmaal 210 euro) ten gunste van de verzoekende partij, loonfiche voor de periode 1 april 2010 tot en met 30 april 2010 waaruit blijkt dat de zoon van de verzoekende partij 635,44 euro verdiend heeft, loonfiche voor de periode 1 mei 2010 tot en met 31 mei 2010 waaruit blijkt dat de zoon van de verzoekende partij 720,72 euro verdiend heeft, loonfiche voor de periode 1 juni 2010 tot en met 30 juni 2010 waaruit blijkt dat de zoon van de verzoekende partij 551,30 euro verdiend heeft,

loonbrief van de schoondochter van de verzoekende partij waaruit blijkt dat zij in de periode van 1 tot 15 juni 2010 418,45 euro netto verdiend heeft, verklaring van “niet-steunverlening” van 8 juli 2010 van het OCMW Gent, reisverzekering geldig van 22 april 2010 tot en met 31 december 2010 en een “*certificat de résidence*” dat bevestigt dat de verzoekende partij in Marokko gedomicilieerd was.

In casu steunt de bestreden beslissing zich op drie motieven, met name het gegeven dat de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft onvermogen te zijn in het land van herkomst daar ze twee attesten bijbrengt waaruit blijkt dat ze een pensioenuitkering ontvangt, dat de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft over een ziektekostenverzekering te beschikken daar ze enkel een bewijs van reisverzekering bijbrengt en dat het inkomen van de zoon van de verzoekende partij onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart, met name dat haar zoon beschikt over een maandelijks netto-inkomen van gemiddeld 1.034,26 euro en haar schoondochter over een maandelijks netto-inkomen van 836,90 euro, blijkt uit de bijgebrachte loonfiches dat de zoon van de verzoekende partij in de periode 1 april 2010 tot en met 30 april 2010 635,44 euro netto verdiend heeft, in de periode 1 mei 2010 tot en met 31 mei 2010 720,72 euro netto verdiend heeft, in de periode 1 juni 2010 tot en met 30 juni 2010 561,30 euro netto verdiend heeft en dat de schoondochter van de verzoekende partij in de periode van 1 tot 15 juni 2010 418,45 euro netto verdiend heeft. Bewijzen van andere inkomsten worden niet bijgebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij één kind ten laste heeft. Op grond van de informatie die op het moment van de bestreden beslissing aan de verwerende partij meegedeeld was kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten dat de inkomsten van de zoon van de verzoekende partij onvoldoende waren om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Dit motief op zich kan de bestreden beslissing dragen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt, ook voor de betrokken familieleden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij dergelijk document bijgebracht heeft. De verzoekende partij heeft slechts een reisverzekering bijgebracht geldig van 1 januari 2010 tot en met 31 januari 2011. Een reisverzekering kan niet met een ziektekostenverzekering gelijkgesteld worden. De Raad wijst erop dat uit de parlementaire voorbereidingen uitdrukkelijk wordt gesteld dat “*De regering wenst hiermee te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in preciaire omstandigheden terecht komen en ten laste vallen van de openbare overheden.*” (Wetsontwerp van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 44). Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze sinds 1 augustus 2010 bij de Bond Moyson Oost-Vlaanderen aangesloten is, wijst de Raad erop dat ze dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij meegedeeld heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dit motief op zich kan de bestreden beslissing dragen.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat naast de pensioenuitkeringen de zoon van de verzoekende partij maandelijks een vast bedrag aan zijn ouders overmaakte, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar pensioenuitkeringen op zich onvoldoende waren om in Marokko te leven. Het gegeven dat de zoon van de verzoekende partij geld gestort heeft, kan op zich geen bewijs zijn dat de verzoekende partij – ondanks de twee pensioenuitkeringen – in haar land van herkomst onvermogen was. Voorts geeft de verzoekende partij blijk van een andere beoordeling van de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat haar zoon haar geld overgemaakt heeft, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteits-onderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van de verzoekende partij dat uit het feit dat haar zoon haar geld overgemaakt heeft, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat *‘Betrokkene heeft niet afdoende*

aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene beschikt over twee uitkeringen in Marokko. Men kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst" te ontkrachten.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde, met name attest van Bond Moyson Oost-Vlaanderen, haar SIS-Kaart, verklaringen van derden, verklaring van intake van het Huis van het Nederlands Gent en Getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatie-rechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de vestigingsaanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

Het gegeven dat de verzoekende partij bij haar zoon inwoont, mede instaat voor de verzorging van haar tien maanden oud kleinkind, dat zij lessen volgt bij het Huis van het Nederlands in Gent en een cursus 'Maatschappelijke Oriëntatie' gevolgd heeft, verandert niets aan het gegeven dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in casu dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar aanvraag. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN